

Arrest

nr. 50 658 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig in Chasavyurt, Dagestan. U bent gehuwd en heeft drie kinderen. U verklaarde dat u Dagestan verliet om uw echtgenoot S.(...) V.(...) (O.V. X) in België te vervoegen. Uw man had Dagestan reeds eerder, op 18/07/2008, verlaten. Op 22/07/2008 vroeg hij asiel aan in België. Zijn aanvraag werd op 24/09/2008 door het Commissariaat-generaal afgewezen, een beslissing die op 15/12/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Uw man verliet hierna België niet. Hij diende op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een regularisatieaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaarde dat uzelf, in tegenstelling tot uw echtgenoot, in de Russische Federatie nooit problemen heeft gekend en er nooit werd vervolgd. Na het vertrek van uw man merkte u weliswaar meermaals een verdachte wagen op in uw straat. Deze wagen had geen nummerplaat. U heeft geen contact gehad met de bestuurder. U vermoedt dat deze wagen u viseerde en dat deze meer bepaald in de gaten hield wie uw huis binnenkwam en het verliet. Hiernaast vielen er geen opmerkelijke zaken voor.

Op 24/02/2009 verliet u Dagestan. Met behulp van een internationaal paspoort reisde u met de trein naar Moskou, Brest en tot slot naar Tiraspol.

Bij aankomst in Polen vroeg u asiel aan. Uw internationaal paspoort werd hierbij ingehouden. Reeds een maand later, op 28/03/2009, verliet u Polen illegaal en reisde u verder naar België.

In België vroeg u asiel aan op 30/03/2009.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw intern paspoort, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte voor. U bracht tot slot een document aan van de Poolse grenswacht van Tiraspol over de inbeslagname van uw internationaal paspoort alsook een Poolse vreemdelingenkaart."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat inzicht te verwerven in uw reële situatie.

Zo werd vooraleerst geconstateerd dat u uw intern paspoort, waarvan u het bezit op 12/11/2009 bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf (DVZ punt 21), tot op heden niet aan de asielinstanties heeft voorgelegd.

Ondanks het feit dat u in de loop van uw asielprocedure meermaals voor de asielinstanties bent verschenen, heeft u dit document nooit aangebracht.

Bij wijze van overzicht: op 30/03/2009 liet u zich, zoals blijkt uit uw administratief dossier, bij de Dienst Vreemdelingenzaken registreren als kandidaat-vluchteling zonder voorlegging van enig identiteitsdocument (zoals aangegeven op uw bijlage 26).

Ook tijdens het hierop volgende Dublinonderzoek, in het kader waarvan u op 02/04/2009 werd gehoord, bracht u uw intern paspoort niet aan. U bracht daarentegen wel uw huwelijksakte, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen aan (gehoor DVZ 02/04/09 punt 18).

Op uw tweede interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat na afloop van het Dublinonderzoek op 12/11/2009 plaatsvond, legde u uw paspoort evenmin voor. U verklaarde toen dat u niet wist dat u het document had moeten meenemen. U beweerde dat eerder niemand ernaar gevraagd had. U legde weliswaar opnieuw uw huwelijksakte, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen voor (gehoor DVZ 12/11/09 punt 21).

Tot slot bleek dat u ook op uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 30/03/2010 uw intern paspoort niet voorlegde. U beweerde dat uw minderjarige zoon enkele dagen voordien op een onbewaakt moment het document in stukken had geknipt. U werd hierop gevraagd de restanten van uw paspoort te tonen; u antwoordde hierop dat u deze niet had meegenomen. U werd vervolgens verzocht u de volgende dag aan te bieden met de restanten van het paspoort. U antwoordde hierop dat u deze restanten had weggegooid (CGVS p.3).

Deze vaststellingen geven geen blijk van medewerking aan het onderzoek naar aanleiding van uw asielaanvraag.

Zij doen het vermoeden ontstaan dat u uw intern paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw personalia en verblijfsalternatieven verborgen te houden.

Er werd vastgesteld dat u bij uw laatste gehoor op 30/03/2010 in plaats van het originele document een kopie van uw paspoort voorlegde. U verklaarde dat u deze na uw aankomst in België had gemaakt. Deze kopie is echter, vanwege een gevoeligheid voor vervalsing, niet in staat het origineel te vervangen. Daarbij wordt vastgesteld dat u enkel een kopie voorlegde van de eerste (identiteits)pagina van uw paspoort waardoor verdere gegevens aangaande personalia en verblijfsalternatieven niet kunnen worden nagegaan.

Aansluitend wordt vastgesteld dat uw verklaringen over het bekomen van uw reispaspoort niet weten te overtuigen.

U beweerde dat u het paspoort in 2007 aanvroeg om naar Baku te reizen. U verklaarde dat u naar Baku wou reizen om er kledij in te kopen die u zou doorverkopen in Dagestan. U verklaarde dat dit plan uiteindelijk nooit gelukt is en u niet naar Baku gegaan bent (CGVS p.4).

Tot zover uw verklaringen. In het kader hiervan werd geconstateerd dat uw informatie over Baku zeer gebrekkig is.

Zo werd er vooraleerst vastgesteld dat u niet wist in welk land Baku gelegen is. U verklaarde eerst dat Baku de naam van een land was; later wijzigde u deze verklaring en beweerde u dat Baku een stad was

gelegen in een land met als naam Jerevan. Verder bleek dat u, hoewel u er met de bus of de trein heen zou reizen, niet kon zeggen welke landen u op uw weg diende te passeren. Tevens kon u niet zeggen of u een visum nodig had om naar Baku te reizen.

Wat uw reisdoel betreft met name de inkoop van kledij wist u niet welke plaatselijke munteenheid men in Baku hanteert. U beweerde dat men met dollars daarheen gaat. U kon evenmin zeggen waar u de kledij zou inkopen. U beweerde dat een kennis van u zou meereizen en zij u alles zou tonen (CGVS p.4-5). Welnu, het gebrek aan informatie dat uit deze verklaringen blijkt is onaannemelijk aangezien deze informatie als noodzakelijk kan worden beschouwd om dergelijke reis te ondernemen. Aldus zijn uw verklaringen over het doel van dit reispaspoort niet aannemelijk en blijft dit doel verzwegen.

Ook dit wijst op een gebrek aan medewerking.

Wat uw vluchtmotief betreft blijkt uit uw relaas dat u de Russische Federatie verliet om uw echtgenoot S.(...) V.(...) (O.V. 6.288.782) in België te vervoegen. U verklaarde expliciet in de Russische Federatie nooit problemen te hebben gekend en er nooit te zijn vervolgd (CGVS p.7-8). In diezelfde lijn verklaarde u bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie geen persoonlijke vrees te hebben. U vreesde enkel voor uw kinderen en voor uw man; dit vanwege de problemen van deze laatste.

Deze problemen werden reeds door uw echtgenoot aangehaald tijdens zijn respectievelijke asielaanvraag.

In het kader hiervan werd door het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (beslissing CGVS 24/09/2008). Deze beslissing werd op 15/12/2008 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Er wordt hierbij opgemerkt dat u geen elementen aanreikt die deze beslissing zouden ondermijnen. Uw verklaring dat uw huis na het vertrek van uw man zou zijn bespioneerd is niet van dien aard om dit te doen.

Dit om volgende redenen.

Ten eerste levert u geen enkel bewijs van dit feit en slaagt u er daarbij niet in om het feit te duiden. Op basis van uw verklaringen is het namelijk geenszins aangetoond dat deze wagen u daadwerkelijk bespioneerde en indien zo waarom dit gebeurde. Uw verklaringen zijn dan ook, zoals u zelf aangaf, louter gebaseerd op een veronderstelling (CGVS p.8).

Ten tweede wordt vastgesteld dat u dit feit niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een vaststelling die uw geloofwaardigheid ondermijnt. U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar dergelijke zaken gevraagd werd (CGVS p.8). Er wordt wat dit betreft vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aangaf dat er sedert de vlucht van uw man tot aan uw eigen vertrek niets merkwaardig meer gebeurd was (CGVS vragenlijst).

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De andere documenten die u aanbracht vermogen het niet deze beslissing te wijzigen. Uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte bevatten geen gegevens die op enige problemen zouden wijzen. Het document van de Poolse grenswacht van Tiraspol over de inbeslagname van uw internationaal paspoort alsook uw Poolse vreemdelingenkaart bevestigen dat u in Polen asiel aanvraag.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 mei 2010 een schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster houdt vol dat haar pas tijdens het tweede verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 november 2009 voor het eerst gemeld werd dat zij haar intern paspoort diende voor te leggen.

Zij herhaalt dat zij dit document niet meer op het Commissariaat-generaal voorleggen omdat haar zoon dit in stukken had gesneden en zij deze stukken heeft weggegooid, *“niet beseffende dat het CGVS deze had willen zien”*.

Zij stelt dat zij er overigens geen enkele baat bij heeft om informatie uit haar paspoort te verbergen of achter te houden en zij besluit *“het is duidelijk dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt”*.

Vervolgens hekelt zij het feit dat er aan haar geen vragen werden gesteld over de problemen ten tijde van de aanwezigheid van haar echtgenoot in Dagestan.

Zij stelt aangaande het standpunt van de commissaris-generaal dat er geen rekening meer dient te worden gehouden met de motieven van haar echtgenoot -waarvan de vluchtelingenstatus geweigerd werd en bevestigd werd door de Raad-, haar relaas nochtans het asielrelaas van haar echtgenoot aanvult zodat op grond van haar verklaringen de vastgestelde vaagheid betreffende kernaspecten in het relaas van haar man, kunnen worden weggenomen.

Verzoekster verklaart dat het niet echt verwonderlijk is dat zij weinig wist over Baku gezien het bij haar voornemen om naar daar te reizen, is gebleven.

Verzoekster vraagt om van haar de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op in verband met de door verzoekster voorgehouden onmogelijkheid haar intern paspoort voor te leggen, dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en dat verzoekster in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster spontaan andere documenten dan bedoeld paspoort, met name haar huwelijksakte en geboorteakte en de geboorteakte van haar kinderen, bijgebracht heeft tijdens haar verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 april 2009 (punt 18) maar dat zij haar intern paspoort nooit voorgelegd heeft ondanks herhaaldelijke contacten met de Dienst Vreemdelingenzaken sinds maart 2009.

Haar bewering dat zij haar intern paspoort bij haar tweede verhoor op 12 november 2009 op de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw niet meegebracht had "omdat niemand het haar voordien zou hebben gevraagd", is onjuist. De Raad leest immers in het administratief dossier (stuk 8) dat haar op 2 april 2009 uitdrukkelijk de noodzaak werd meegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk dient te beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt; verzoekster verklaarde zich hiermee akkoord.

Dat verzoekster tijdens het verhoor op 30 maart 2010 op het Commissariaat-generaal bedoeld paspoort niet meer kon voorleggen omdat haar zoontje dit in stukken had geknipt en zij, volgens haar beweringen "*niet beseffende dat het CGVS deze had willen zien*", de stukken had weggegooid, wordt niet aanvaard. Immers tijdens haar verhoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 april en 12 november 2009, evenals op de vragenlijst van 17 november 2009, werd haar duidelijk gemaakt dat zij haar intern paspoort diende voor te leggen (zie stuk 8 in het administratief dossier). Gezien de nadruk waarmee verzoekster gevraagd werd haar paspoort voor te leggen, wordt haar verhaal omtrent de onmogelijkheid dit te doen, ongeloofwaardig. Het besluit dat verzoekster haar intern paspoort -dat belangrijke gegevens bevat zoals de registratie van de officiële woonplaats- voor de Belgische asieldiensten achterhoudt, dringt zich op en tast haar geloofwaardigheid zwaar aan.

Aangaande de grief van verzoekster dat haar geen vragen werden gesteld omtrent de problemen van haar echtgenoot, wijst de Raad er op dat gezien de asielaanvraag van haar man bij beslissing van 24 september 2008 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 20.479 van 15 december 2008 van de Raad, geweigerd werd, de Raad niet bevoegd is om de in het kader van de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster, over te gaan tot een nieuwe beoordeling van de asielaanvraag van haar echtgenoot. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest kunnen de erin vervatte motieven niet meer worden betwist.

Waar verzoekster verklaart dat zij nooit naar Baku is gereisd zodat van haar geen kennis van deze stad kan worden verwacht, antwoordt verweerder terecht dat het niet onredelijk was te informeren naar het motief dat verzoekster in 2007 dreef om een internationaal paspoort aan te vragen.

Uit het administratief dossier bleek dat verzoekster zelfs niet wist in welk land Baku ligt, zodat niet kan worden volgehouden dat zij het motief voor het aanvragen van een internationaal paspoort, waarlijk aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft verzoeksters bewering dat zij na het vertrek zou zijn bespioneerd, merkt de Raad op dat zij in haar verzoekschrift niet enige moeite doet om de vaststellingen in de bestreden beslissing daaromtrent te verklaren of te weerleggen. Deze motivering blijft dan ook staande.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 30 maart 2010 in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt geen geloof gehecht aan het asielrelaas van verzoekster.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing houdende de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.4. Verzoekster voert ook nog een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij beweert dat (zie het verzoekschrift, p. 6) "gezien haar echtgenoot gelieerd werd aan de rebellenbeweging, door verwerende partij niet ontkend kan worden dat deze personen een groot risico lopen op problemen met de autoriteiten in Dagestan." en "dient zij bescherming te krijgen zoals voorzien in artikel 48/5".

Zij stelt dat er thans wel degelijk sprake is van een gewapend conflict in Dagestan "aangezien de aanslagen van de rebellen en de reacties van de Dagestaanse autoriteiten op een aanhoudende wijze worden gepleegd en bovendien een bijzonder intensief karakter hebben".

Verzoekster verwijst hiertoe naar "Het algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" van 9 april 2010 van het ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland en naar allerhande nieuwsberichten.

Hieruit blijkt volgens verzoekster dat de situatie voor de burgers niet veilig is en dat de bewering dat het slechts om een ondergrondse rebellenbeweging gaat met beperkte slagkracht, dan ook niet kan aangenomen worden. Bovendien zou, volgens haar het merendeel van de acties van de rebellen en de autoriteiten de media zelfs niet halen gezien de beperkte mogelijkheid tot verslaggeving van journalisten en mensenrechtenactivisten.

Verzoekster vraagt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt.

Uit het voorgaande blijkt dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is.

Verzoekster kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Aangaande de toepassing van art. 48/4, §2 c. van voormelde wet van 15 december 1980, blijkt duidelijk uit het document "Subject related briefing, Russische Federatie, Dagestan, Algemene en veiligheidssituatie", door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Dagestan geen intern gewapend conflict aan de gang is in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De rebellenbeweging in Dagestan heeft immers geenszins een deel van het grondgebied van Dagestan onder controle op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren.

Het voormeld algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus en de verscheidene nieuwsberichten waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst, doen aan bovenstaande vaststelling geen afbreuk. Immers, uit deze informatie blijkt niet dat de aanslagen op een dergelijke aanhoudende wijze worden gepleegd waardoor men zou kunnen spreken van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een international of binnenlands gewapend conflict.

Bijgevolg is niet voldaan aan de definitie van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4 van de voormelde wet is derhalve niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan ook hier evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE